

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 707/06
20.07.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Predraga Trifunovića, predsednika veća, Vesne Popović, Jasminke Stanojević, Mirjane Grubić i Milomira Nikolića, članova veća, u pravnoj stvari tužioca AA, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tužene Republike Srbije, MUP Republike Srbije, Sekretarijat u Kraljevu, koju zastupa punomoćnik BA, radi poništaja rešenja i naknade štete, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Kraljevu Gž.1551/05 od 13.02.2006. godine, u sednici održanoj 20.07.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE, kao neosnovana, revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Kraljevu Gž.1551/05 od 13.02.2006. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Opštinskog suda u Kraljevu P.484/04 od 23.09.2005. godine, u stavu prvom izreke, odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtev kojim je tužilac tražio da se ponište rešenja načelnika Sekretarijata unutrašnjih poslova u Kraljevu od 24.05.1999. godine i presuda Višeg disciplinskog suda Ministarstva unutrašnjih poslova RS od 25.06.1999. godine, kao i da se tužena obaveže da tužioca vrati na poslove policajca u policijskoj stanici SUP Kraljevo i da mu prizna sva prava koja mu iz radnog odnosa pripadaju. Stavom drugim izreke, odbijen je tužbeni zahtev kojim je tužilac tražio da se obaveže tužena da mu isplati na ime naknade štete zbog izostale zarade za period od marta 1999. godine zaključno sa septembrom 2005. godine novčane iznose sa pripadajućom zakonskom kamatom bliže opredeljene u ovom stavu, dok je stavom trećim izreke odbijen zahtev tužioca da se obaveže tužena da mu naknadi štetu zbog neisplaćenog regresa, sa pripadajućom kamatom (čiji su iznosi takođe bliže opredeljeni ovim stavom). Stavom četvrtim izreke odlučeno je da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Presudom Okružnog suda u Kraljevu Gž.1551/05 od 13.02.2006. godine, žalba tužioca je odbijena kao neosnovana, a prvostepena presuda potvrđena.

Protiv pravnosnažne drugostepene presude, tužilac je blagovremeno izjavio reviziju, pobijajući je zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Vrhovni sud je ispitao pobijanu presudu u smislu čl.399. Zakona o parničnom postupku ("Sl.glasnik RS" br.125/04) i našao da je revizija neosnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl.361. stav 2. tač.9. Zakona o parničnom postupku, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti, a ni povrede iz tač.12. istog stava, na koje se u reviziji ukazuje, jer nižestepene presude sadrže jasne i potpune razloge o odlučnim činjenicama koje nisu protivurečne zapisnicima o datim iskazima i pribavljenim ispravama, a u pobijanoj presudi ocenjeni su i žalbeni navodi od odlučnog značaja.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužilac je bio zaposlen u MUP-u Republike Srbije, raspoređen na radno mesto policajca u policijskoj stanici Kraljevo, a radni odnos mu je prestao na osnovu rešenja načelnika SUP-a Kraljevo od 24.05.1999. godine, zbog teže povrede radne obaveze i dužnosti iz čl.50. stav 1. tač.1. Zakona o unutrašnjim poslovima Republike Srbije, zbog toga što je odbio naređenje pretpostavljenog starešine i __.1999. godine nije otišao sa jedinicom na izvršenje bezbedonosnih zadataka na područje Kosova i Metohije. Protiv ove odluke, tužilac je blagovremeno izjavio žalbu, koja je presudom Višeg disciplinskog suda MUP-a Republike Srbije od 25.06.1999. godine odbijena, a prvostepena odluka potvrđena. Pre donošenja osporenih rešenja, komandir policijske stanice Kraljevo, __.1999. godine je podneo disciplinsku prijavu protiv tužioca, na osnovu koje je načelnik SUP-a 23.03.1999. godine stavio zahtev za pokretanje disciplinskog postupka. Tužilac je u toku disciplinskog postupka (kao i sudskog) isticao da na izvršenje zadatka nije otišao, jer je bolesnu majku morao da vodi na kontrolu u Beograd, a da je njegov brat od __.1999. godine do __.1999. godine bio angažovan u rezervnom sastavu Vojske Jugoslavije. Međutim, nižestepeni sudovi su utvrdili i da tužilac živi u zajedničkom domaćinstvu sa oba roditelja, a da je za radni zadatak saznao __.1999. godine, videvši svoje ime na spisku radnika koji idu na Kosovo, a isto mu je i usmeno saopšteno __.1999. godine, od strane neposrednog starešine.

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja, nižestepeni sudovi su pravilnom primenom materijalnog prava, osnovano zaključili da je tužilac, odbijanjem naređenja pretpostavljenog starešine da sa jedinicom krene na izvršenje zadatka na drugo područje (Kosovo), učinio povredu radne obaveze koja je predviđena čl.50. stav 1. tač.1. Zakona o unutrašnjim poslovima ("Sl.glasnik RS" br.44/91 - 101/05). Ova povreda predstavlja razlog za

čl.17. Zakona o unutrašnjim poslovima ("Sl.glasnik RS" br.11/91 in 101/99). Ova povreda predstavlja razlog za izricanje mere prestanka radnog odnosa zaposlenom, pa je na ovaj način nastao i osnov za donošenje rešenja o prestanku radnog odnosa tužiocu, u smislu čl.52. stav 1. tač.3. istog Zakona.

Navodima tužioca da na izvršenje zadatka nije mogao da krene zbog bolesti majke, ne predstavlja okolnost koja bi uticala na drugačiju kvalifikaciju tužiočeve radnje, osim kao teže povrede radne obaveze. Naime, okolnost da je tužilac za zadatak saznao još __.1999. godine, a da je trebao da krene na izvršenje __.1999. godine, kao i da u domaćinstvu u kome živi (pored brata i majke) ima i oca, to je imao dovoljno vremena da na drugi način organizuje prevoz majke do Beograda, zbog čega ova okolnost ne može uticati na oslobađanje tužioca od odgovornosti za povredu radne obaveze koja mu je stavljena na teret.

Donošenju rešenja prethodili su podnošenje disciplinske prijave i zahtev za pokretanje disciplinskog postupka od strane nadležnih organa u smislu čl.10. Uredbe o disciplinskoj odgovornosti u MUP-u RS ("Sl.glasnik RS" br.71/92), koja je pravilno primenjena u vreme pokretanja postupka, dok je u pogledu nadležnosti za izricanje mera, takođe pravilno primenjena odredba čl.9. stav 3. Uredbe o unutrašnjim poslovima za vreme ratnog stanja ("Sl.glasnik RS" br.17/99), koja je bila na snazi u vreme donošenja odluka.

Navodi u reviziji da u vreme kada je tužilac odbio da ide u drugo mesto zbog bolesti majke i da nije znao da će početi rat, su neosnovani i bez uticaja na drugačiju odluku u ovoj pravnoj stvari, jer teža povreda radne obaveze koja mu je stavljena na teret je propisana Zakonom o unutrašnjim poslovima i nezavisna je od ratnog stanja i započinjanja ratnih operacija. Propisi koji su primenjeni i koji su važili u vreme ratnog stanja, odnose se na ovlašćena lica za izricanje mera i kazne za teže povrede radne obaveze (čl.9. stav 3. Uredbe o unutrašnjim poslovima za vreme ratnog stanja), a ne na učinjeno delo.

Imajući u vidu da vraćanje zaposlenog na rad i priznavanje svih prava iz radnog odnosa, pa i pravo na isplatu izostalih zarada i regresa, predstavlja pravnu posledicu poništaja odluke o prestanku radnog odnosa, a da je u ovoj pravnoj stvari utvrđeno da su odluke tužene zakonite, to je pravilnom primenom materijalnih propisa odbijen zahtev tužioca i u ovom delu.

Primenom odredbe čl.405. ZPP, odlučeno je kao u izreci.

Predsednik veća-sudija

Predrag Trifunović, s.r.

Za tačnost otpavka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

KO